

Συνέντευξη: Γιώτα Δημητριάδη

Φωτογραφίες: George Alexandrakis

Πώς είναι όταν ανοίγεις ένα μουσικό κουτί, μ' αυτή την ανέμελη μπαλαρίνα που χορεύει πάνω στο ελατήριό της και εσύ τη χαζεύεις; Όμως η μουσική της σιγοπαίζει στα αυτιά σου όλη μέρα και, καμιά φορά, η μελωδία κυλάει στα χείλη σου. Έτσι είναι και όταν συναντάς γοητευτικούς ανθρώπους, κάθε τους λέξη αντηχεί μέσα σου, βρίσκει τις υπόλοιπες και φτιάχνει εικόνες. Η Κάτια Γέρου δεν σε μαγεύει μόνο στη σκηνή, όπως άλλωστε έχει αποδείξει με την πορεία της όλα αυτά τα χρόνια, σε κερδίζει και στη ζωή. Μια σπουδαία κυρία του θεάτρου μας, με εφηβικό πάθος και ενέργεια μικρού παιδιού. Υποδέχτηκε το citycode στο σπίτι της και μίλησε ανοιχτά για όσα ζούμε, για την πολιτική, το θέατρο, για τις δύσκολες στιγμές που πέρασε στην καριέρα της και για πολλά άλλα...

Τι γεύση σας άφησε η θεατρική σεζόν που κλείνει;

Αφησε πίσω της, όπως συμβαίνει και τα τελευταία χρόνια, μια αίσθηση πολυφωνίας και ευχάριστων εκπλήξεων από μικρά θέατρα. Είδα, για παράδειγμα, τη «Φεύγουσα κόρη» του Παπαδιαμάντη με τη Ρηγιώ Κυριαζή, όπου μια γυναίκα με τη φωνή της, την τεχνική της και την ψυχή της, σου αφηγείται απίστευτους κόσμους. Πήγα μια ώρα και γέμισε η ψυχή μου! Έχω δει πέντε πράγματα που με χαροποίησαν πολύ και κάποια άλλα στα οποία βαρέθηκα.... Αυτό είναι φυσικό.

Σ' εσάς προσωπικά με τις τρεις παραστάσεις που κάνατε;

Μίλησα πρώτα ως θεατής, διότι το θέμα της πολυφωνίας είναι το μόνο πάνω στο οποίο μπορεί να στηριχθεί ένας καλλιτέχνης. Από εκεί και πέρα μπάζετ δεν υπάρχει, όσο για κεντρικό σχεδιασμό της πολιτιστικής κατάστασης της χώρας ούτε για αστείο! Το μόνο που μας σώζει είναι αυτή η κινητικότητα, από εκεί θα ξεκινήσουν νέες δυνάμεις και θα φτιαχτούν δυνατοί καλλιτέχνες, γιατί μέσα στα ζόρια βγαίνουν και κρυφές ικανότητες. Μακάρι βέβαια να μην υπήρχαν αυτά τα ζόρια! Είναι ντροπή να δουλεύεις πρόβες πέντε μήνες απλήρωτος. Είναι ντροπή να παίζεις σε παραστάσεις τεράστιων απαιτήσεων, όπου με τα ποσοστά μπορεί να βγάλεις και πέντε ευρώ κάποιο βράδυ. Είναι τραγικό! Επειδή όμως αυτή είναι η συνθήκη. Τι να κάνουμε; Να σταματήσουμε να δουλεύουμε; Ε, όχι! Δεν θα τους κάνουμε το χατίρι! Εννοώ των σχεδιαστών της κεντρικής πολιτικής σκηνής, με βάση τους οποίους περισσεύουμε οι άνθρωποι, πιάνουμε χώρο! Είμαστε και πολύεξοδοι θέλουμε και φάρμακα, θέλουμε και μισθούς! Μα είναι δυνατόν; Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, λοιπόν, για να τελειώνουμε με τον σαρκασμό, μόνο η κινητικότητα και η ατομική πρωτοβουλία μας σώζουν. Για παράδειγμα, εγώ φέτος δούλεψα σε τρεις παραστάσεις, σε τρεις διαφορετικές σκηνές. Ήταν το «Μια ξεχωριστή μέρα» του Έτερε Σκόλα στο Σκρόου, που το δούλεψα με τον Νίκο Νίκα, σε σκηνοθεσία Βασίλη Νικολαΐδη, ήταν το Cabaret, ένα ντοκουμέντο που ανέβηκε στο Beton 7 και ένας μονόλογος που υπάρχει στο ρεπερτόριο μου δέκα χρόνια το «Σας αρέσει ο Μπράμς» της Μάρω Δούκα, που ανέβηκε στο Αγγέλων Βήμα. Αυτό τι σημαίνει; Τρεχάλα και μεγάλη φροντίδα για την κάθε παράσταση. Γιατί ακόμα και αν έχει ξαναπαιχτεί μια παράσταση, τη δουλεύεις σοβαρά, αν δεν θες να κάνεις αρπαχτή. Είναι κουραστικό όλο αυτό, αλλά σου δίνει τη χαρά ότι αντέχεις ακόμα και τρέχεις. Επίσης έχεις συναπαντήματα με πολύ και διαφορετικό τοπίο κοινού.

Για το κοινό είναι και η επόμενη ερώτησή μου. Πιστεύετε ότι, λόγω της κρίσης, οι θεατές έχουν μεγαλύτερη ανάγκη για ποιοτικές παραστάσεις;

Συνολική απάντηση δεν μπορεί να δοθεί. Είναι θέμα γούστου. Υπάρχουν παραστάσεις στις οποίες γίνονται ουρές στο ταμείο και απορείς γιατί συμβαίνει αυτό και άλλες καλές παραστάσεις που έχουν λιγότερη ανταπόκριση. Νομίζω, όμως, πως αυτές που έχουν κάτι να πουν, γεμίζουν περισσότερο από ό,τι πριν από μερικά χρόνια. Αυτή είναι η αίσθησή μου.

Στο βιβλίο σας^{*}, αναφέρεστε στους παλιούς λαϊκούς τραγουδιστές, όπως ο Μπιθικώτσης, ο Καζαντζίδης, η Μπέλλου, η Νίνου, και λέτε πως, πέρα από μεγάλες φωνές, όταν τους ακούει κανείς, νιώθει πως υπάρχει μια σύνδεση με κάτι που προϋπήρχε, μια αδιάκοπη γραμμή και πως η σύνδεση αυτή, η αδιάκοπη γραμμή, χάθηκε σήμερα. Μπορούμε να θεωρήσουμε πως αυτή η αδιάκοπη γραμμή που χάθηκε είναι ένα βασικό αίτιο της πολιτιστικής κρίσης που βιώνουμε;

Ω, ναι! Το βάζεις πολύ ωραία. Γιατί τα χρόνια των παχαίων αγελάδων υπήρχε μια αίσθηση ότι εμείς τώρα είμαστε μοντέρνοι και είμαστε πολύ «ιν» και πολύ «χάι -τεικ» και πολύ «ουάου» και δεν ασχολούμαστε με πράγματα που είναι ρετρό ή μελό ή ξεπερασμένα. Νιώθω ότι ήταν οι «ιν» και οι «άουτ», οι μοντέρνοι και οι παρωχημένοι. Όλο αυτό το πράγμα νομίζω ότι διέκοψε βίαια όλο αυτό που υπήρχε, παρόλες τις αναταραχές που έζησε αυτός ο τόπος.

Φαντάζεσαι τη γενιά του '30; Είχαν το ένα πόδι τους στην παράδοση και το άλλο στο πιο μοντέρνο κίνημα Τέχνης, που, εκείνη τη στιγμή, μόλις γεννιόταν στην Ευρώπη. Δεν θεωρούσαν ότι το ένα ήταν κόντρα στο άλλο. Αντίθετα, θεωρούσαν πως και τα δύο χρειάζονταν για να δημιουργηθεί κάτι. Ένα είδος μοντέρνας εκδοχής της Τέχνης, που το ονομάζουμε αποδόμηση είναι πολύ σημαντικό. Αρκεί να ξέρει κανείς τι αποδομεί!

Δεν είναι απλό να ανεβάσει κανείς Μπέκετ, Τέννεσι Ουίλλιαμς ή αρχαία Τραγωδία. Έτσι και αλλιώς δεν είναι απλό. Δεν σημαίνει πως αν το ανεβάσω μη αποδομώντας το κάνω παλιομοδίτικο, απαγγελτικό και το κάνω ψεύτικο. Όσο το θέατρο της αποδόμησης μπορεί να γίνει κάκιστο, εξίσου και το συμβατικό θέατρο μπορεί να 'χει το ίδιο αποτέλεσμα. Αντίθετα, μπορούν και τα δύο να 'ναι εξαιρετικά, αλλά υπήρξε πάντα μια ιδεολογική αντίθεση από εδώ είναι οι μοντέρνοι από εκεί είναι οι

προσκολλημένοι στην παράδοση. Αυτή η γραμμή που λες κόπηκε, χάριν σε μιαν τάχα μου δήθεν παγκοσμιοποίηση και αλλαγή. Αλλαγή προς τα πού; Λίγες δεκαετίες ζούσε ο άνθρωπος, λίγες εξακολουθεί να ζει και τώρα. Η δικαιοσύνη δεν υπάρχει ούτε για αστείο στον κόσμο και πράγματα που ήταν κεκτημένα δεν υπάρχουν πια! Ποια είναι αυτή η μοντέρνα εκδοχή της θέασης του κόσμου; Τι άλλαξε ώστε να προχωρήσουμε χωρίς να κοιτάμε πίσω μας;

Για χρόνια περιπλανηθήκατε στους δρόμους της Αθήνας μαζί με τον Κυριάκο Κατζουράκη, επικοινωνήσατε με πολλούς μετανάστες και καταθέσατε αυτή την εμπειρία σας σε εικαστικά- θεατρικά δρώμενα («Τέμπλο», «Σας αρέσει ο Μπράμς») και στην ταινία «Ο δρόμος προς την Δύση». Ποια πολιτική πιστεύετε ότι οδήγησε σ' αυτήν την κατάσταση αυτούς τους ανθρώπους;

Οι χώρες από τις οποίες γίνεται εκροή μεταναστών είναι αυτές που βίωσαν την αποικιοκρατία. Σ' αυτήν την περίπτωση, η χώρα παύει να είναι χώρα και γίνεται πεδίο που παίζουν μπάλα τα γεράκια του γρήγορου πλουτισμού. Η απληστία του «πολιτισμένου» δυτικού κόσμου κατέστρεψε χώρες. Οι δάκτυλοι των χορτάτων ανακάτεψαν τη φρίκη που ζει το πιο μεγάλο μέρος του πλανήτη, αν το σκεφτεί κανείς. Εξαίρεση αποτελούν κάποιες χώρες της Ευρώπης, η Β. Αμερική, η Αυστραλία. Οι υπόλοιποι λαοί υποφέρουν.

Δεν φτάνει που ο παντοκράτωρ πολιτισμένος κόσμος τους αφαίμαξε οικονομικά, μετά άρχισε να ραντίζει και με μίσος αυτούς τους ανθρώπους και να τους κάνει αποδιοπομπαίους τράγους.

Πρόσφατα ακούσαμε την τραγική φράση του Λεπέν πως ο ίδις έμπολα, θα μας λύσει το μεταναστευτικό. Εμένα δεν μ' έκανε να θυμώσω αυτό το ραμολιμέντο, αυτός ο κακός γέρος που την ξεστόμισε, αλλά όλοι οι υπόλοιποι. Διότι αν ήμασταν υγιείς, ο κάθε σαλεμένος θα είχε το στοιχειώδες αίσθημα αυτοπροστασίας να το σκεφτεί καλά και να μην ξεστομίσει κάτι τέτοιο. Για να πει κάνεις κάτι τέτοιο, πάει να πει πως επιτρέπεται. Έχει καταντήσει να επιτρέπεται! Να, λοιπόν, που λέγαμε ο πολιτισμός! Τι έχει κάνει ο πολιτισμός; Μεγάλα ερωτήματα είναι αυτά... Όχι να κατεβάσουμε το κεφάλι μας και ν' αρχίσουμε να το χτυπάμε στον τοίχο, αλλά να κάνουμε κάτι ο καθένας με τις δικές του δυνάμεις. Το «Αδράξτε την μέρα!», που έλεγε σε μια ταινία, πρέπει να' ναι το σύνθημα μας και να' μαστε με το ρολόι στο χέρι για τα πράγματα. Πέρασε η εποχή των ωραίων αυταπατών, πρέπει και εμείς κάτι να αντιπροτείνουμε, αλλά με πίεση, με γενναιότητα και αγωνιστικότητα.

Ένα από τα βασικά εργαλεία υποκριτικής είναι το «θέλω» του ήρωα, να ξέρει δηλαδή ο ηθοποιός τι θέλει ο ήρωας του στη συγκεκριμένη σκηνή. Όταν όμως καλείται κάποιος να παίξει έναν δολοφόνο ή έναν «κακό» ήρωα, γράφετε στο βιβλίο σας πως δεν δίνετε στους μαθητές σας ένα «κακό» ή ένα «παρανοϊκό» θέλω και, στη συνέχεια, σχολιάζετε: «Αυτό ακριβώς το κόλπο φαντάζομαι ότι κάνουν οι άνθρωποι που μετατρέπονται σε μηχανές θανάτουν. Τα άθλια, ευτελή τους κίνητρα τα μετονομάζουν σε ευγενικά». Θα μπορούσαμε να πούμε πως σε μια τέτοια παγίδα έχουν πέσει και οι ψηφιφόροι της Χρυσής Αυγής;

Ναι, θα μπορούσαμε. Σίγουρα όχι όλοι. Ένα κομμάτι είναι απόλυτα συνειδητό, ξέρει για σβάστικες, ξέρει για ολοκαυτώματα, ξέρει για βασανιστήρια, ξέρει για σκόρπισμα θανατικού στον πλανήτη, ξέρει για κυνήγι μεταναστών και όχι μόνο, όλων των ανθρώπων που έχουν μια διαφορετικότητα. Τα ξέρει όλα! Ένα άλλο κομμάτι, φαντάζομαι, ως ηθοποιός μιλάω τώρα, λέει: «Εντάξει αυτά γίνανε, τώρα δεν πρόκειται να ξαναγίνουν τέτοια πράγματα. Τώρα όμως ποιον φοβούνται; Τον

Μπαμπούλα. Τότε και εγώ θα τον πάρω και θα τους τον φέρω δίπλα τους! Για να δουν αυτοί!» Το δημοκρατικό σύστημα απαιτεί μια στοιχειώδη ευγένεια, ακόμα και οι διαπληκτισμοί φτάνουν μέχρι ένα σημείο. Διαφορετικά αρχίζουν όλοι να διαμαρτύρονται. Οι άνθρωποι αυτοί το ξεπερνάνε αυτό το σημείο και εκεί είναι οι δύναμη τους, αυτή είναι η έλξη που προκαλούν σ' έναν κόσμο απελπισμένο. Είναι αυτό που λέμε στην καθημερινή ζωή: «Θα ρθω και θα τα κάνω λαμπόγυαλο!», είναι η έσχατη κραυγή.

Φαντάζομαι, πως, μέσα από τις συναντήσεις που είχατε με τους μετανάστες, θα γνωρίζατε ιστορίες ανθρώπων που έπεσαν θύματα βίας της οργάνωσης. Καιρό πριν το θέμα απασχολήσει την κοινή γνώμη.

Ασυζητητί! Είναι σαν να πρέπει να επανακαθορίσουμε την ουσία της ανθρωπιάς, του ανθρώπου. Η έννοια της πατρίδας για μένα είναι ιερή, ο μπαμπάς μου ήταν στρατιωτικός και από μικρή μέχρι τώρα, όταν ακούω τον εθνικό ύμνο ανατριχιάζω. Θα πρέπει η έννοια «πατρίδα» να ήταν απολύτως συμφιλιωτική. Αγαπώντας το σπίτι μου, αγαπώ και τον γείτονά μου. Στην περίπτωση της χώρας μας, είναι σαν να μας ρίχνουν το μπαλάκι και να πρέπει να λύσουμε εμείς ένα παγκόσμιο πρόβλημα σε τοπικό επίπεδο, αυτό της ανεξέλεγκτης μετανάστευσης. Ενώ πρέπει να σηκωθούν φωνές διαμαρτυρίας από όλον τον κόσμο. Ωστε αυτοί που έρχονται να λαμβάνουν τη σωστή φροντίδα και περίθαλψη. Χρειάζονται υποδομές, που, για να γίνουν, πρέπει να δοθούν χρήματα από την Ευρώπη. Γιατί η Ευρώπη έκανε την έξυπνη κίνηση και εγκλώβισε όλους τους ανθρώπους εδώ και πεθαίνουν μαζί με τους φτωχούς Έλληνες. Λέμε μετανάστες, άνθρωποι χωρίς χαρτιά, που δεν έχουν ένα μέρος να κάτσουν, να πλαγιάσουν. Ποιος είναι αυτός ο κεντρικός σχεδιασμός που προκαλεί τέτοια πράγματα; Εδώ θέλει ξήλωμα όλο το πλεκτό! Αντί να ξοδεύουν χρήματα για να διαλύουν χώρες και να τους παίρνουν τον ορυκτό πλούτο, θα μπορούσαν να τα δίνουν για υποδομές, γιατί κανείς δεν θέλει να εγκαταλείψει την πατρίδα του και να καταλήξει στην σκουπιδού άλλων χωρών.

Τι άμυνες μπορούμε να ανακτήσουμε μέσα στη δύσκολη κατάσταση που βιώνουμε;

Τα πράγματα μας ξεπερνάνε. Γιατί, εν τω μεταξύ, έχουμε βάλει και το δάχτυλο στο μέλι. Ξέρουμε πώς είναι η πραγματική ζωή, ένα αμάξι μικρό, ένα παπί, να χεις μερικές διακοπές. Ξέρουμε πώς είναι να ρχεται ο λογαριασμός και να μην παθαίνεις ταχυπαλμία, σαν να ναι ερωτικό γράμμα απόρριψης. Εμένα μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, όταν έρχονται οι λογαριασμοί και σκέψου τι γίνεται πίσω από εμένα. Είδαμε, λοιπόν, τι είναι η κανονικότητα και ξαφνικά βρεθήκαμε σ' ένα τοπίο άλλο,

σχεδόν επιστημονικής φαντασίας. Δίπλα μας είναι ένας άστεγος, παραδίπλα γίνεται ένα συσσίτιο, παραδίπλα κάποιος μαχαιρώνει έναν μετανάστη, παραδίπλα ακούγονται κραυγές μίσους. Οι άνθρωποι έχουν χάσει το χαμόγελό τους και αυτό το χαρακτηριστικό που είχαμε ως λαός να πιάνουμε κουβέντα παντού. Τώρα έχουν κοπεί τα πολλά –πολλά. Τι κάνεις σ' όλο αυτό το πράγμα; Πριν από όλα, λέω στον εαυτό μου, κάθε μέρα, «Μην το συνηθίσω αυτό!». Αυτή η εικόνα, ας πούμε του άστεγου, έχει γίνει ένα ταμπού. Αφήνεις κάτι στο καπελάκι του και οπισθοχωρείς. Δεν πιάνεις κουβέντα εύκολα. Θεωρείς ότι είναι κάποιος άλλος αυτός και είναι ένας άνθρωπος πριν από λίγο κανονικός που τώρα ανοίγει τα μάτια του και βλέπει παπούτσια!

Επιθυμώ για τον εαυτό μου, όσα χρόνια ακόμη ζήσω, αυτό να μην το ξεχάσω ποτέ και λέω συνέχεια: «Αυτό δεν είναι το φυσιολογικό! Μην το συνηθίζεις!». Τι μπορείς να κάνεις; Τα ψηλά λίγα πράγματα που μπορεί να κάνει όλος ο κόσμος. Ευτυχώς ένας κόσμος ολόκληρος είναι πολύ κινητοποιημένος και μαζεύει ρούχα, μαζεύει φαγητά και αυτό είναι σπουδαία πολιτική πράξη, η διατήρηση του ανθρώπου στη ζωή. Επομένως το ένα είναι δεν το συνηθίζω και το άλλο κάνω τα λίγα πράγματα που μπορώ και προλαβαίνω.

Σε ποια εποχή αισθανόσασταν καλύτερα καλλιτεχνικά;

Σ' όλες! Στην αρχή, ήμουν ένα νέο παιδί και είχα την τύχη να μαθητεύσω και να δουλεύσω δίπλα σε μεγάλες μορφές του Θεάτρου, όπως ήταν ο Κουν και ο Λαζάνης. Είχα το δέος αλλά είχα και το τροχοπέδη της ανεπάρκειάς μου. Υπήρχε ο πλούτος των σπουδαίων δουλειών που συμμετείχα, αλλά από την άλλη φοβόμουν για το αν θα μπορούσα να αντεπεξέλθω στις απαιτήσεις. Όταν προχώρησαν τα χρόνια, ο φόβος άρχισε να λιγοστεύει και ευτυχώς το δέος δεν μίκραινε. Μετά προχώρησαν κι άλλο τα χρόνια και το θέατρο Τέχνης άρχισε να ‘χει προβλήματα. Δεχόταν επιθέσεις από παντού και αυτό και οι καλλιτέχνες που δουλεύαμε εκεί. Έλεγαν ότι μόνο εκείνο χρωστούσε χρήματα, δουλεύαμε μέσα σε μια κατακραυγή. Εκείνη την περίοδο σκέφτηκα αρκετές φορές να τα εγκαταλείψω. Ένα μεγάλο μέρος των καλλιτεχνών του Θεάτρου Τέχνης δεν ήταν καθόλου αγαπητό. Το ότι συνεχίσαμε ορισμένοι άνθρωποι και μέναμε εκεί τα δύσκολα χρόνια ήταν κουραστικό ψυχικά, αλλά ήταν και ανταποδοτικό. Είναι όπως όταν αρρωσταίνει ο γονιός σου, δεν μπορείς να μη σταθείς πλάι του.

Δεν αισθανθήκατε ποτέ πως αυτός ο δεσμός σας με το Θέατρο Τέχνης σας έκλεισε άλλους δρόμους;

Όχι, γιατί δεν είχα ποτέ σκοπό να κάνω περιουσία...

Δεν αναφέρομαι μόνο στο κομμάτι της αμοιβής, αλλά και στο καλλιτεχνικό κομμάτι. Για παράδειγμα, μια συνεργασία μ' έναν ξένο σκηνοθέτη ή κάτι πρωτοποριακό, κάποιο άλλο ρεύμα, οτιδήποτε ...

Βεβαίως, είχα την επιθυμία να δουλέψω με ξένους σκηνοθέτες. Πάντα όμως, όταν κάνει κανείς μια επιλογή, κάτι κερδίζει και κάτι χάνει. Από την άλλη ήταν τόσο πλούσιο το ρεπερτόριο στο Θέατρο Τέχνης και τόσο φρέσκια η αντιμετώπιση των δασκάλων μας σ' αυτά τα έργα, που δεν αισθάνθηκα ποτέ να πέφτω σε ρουτίνα.

Τα θεατρικά σας πλάνα για την νέα σεζόν ποια είναι;

Θα δουλέψω στην παράσταση «La Strada», ένα κείμενο από την ομώνυμη ταινία του Φελίνι, που έχει γίνει και θεατρικό έργο. Την παράσταση θα σκηνοθετήσει ο Βασίλης Νικολαΐδης, τη μουσική γράφει ο Λεωνίδας Μαριδάκης, τις χορογραφίες ο Χρήστος

Παπαδόπουλος και τον θίασο, που δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί, προς το παρόν απαρτίζουν, πέρα από εμένα, ο Θανάσης Κουρλαμπάς, ο Νίκος Νίκας και η Στεφανία Κριεζή. Θα συμμετέχουν και χορευτές και μουσικοί. Θα 'ναι μια παράσταση με καλλιτέχνες του δρόμου και καλλιτέχνες του τσίρκου. Είναι μια τρομερή ιστορία πάνω στην αναπηρία των ανθρώπων να βρεθούν και να συννυπάρξουν, καθώς και στην παράλογη βία του δρόμου. Είναι σπαρακτικό το έργο, μακάρι να βγάλουμε κάτι καλό... Έχουμε ξεκινήσει πάντως ήδη πρόβες και θα σταματήσουμε μόνο λίγες μέρες το καλοκαίρι. Επίσης, σ' ενάμιση χρόνο από τώρα, θα ξεκινήσουμε την καινούρια μας ταινία με τον Κυριάκο Κατζουράκη, που θα λέγεται «Ουσάκ», το όνομα είναι από ένα μουσικό δρόμο. Η ταινία θα αφορά ιστορίες που συμβαίνουν δεκαπέντε-είκοσι χρόνια μετά. Πρόκειται για μια προβολή αυτών που σκεφτόμαστε, αυτών που νιώθουμε και φοβόμαστε. Δουλεύουμε ήδη δύο χρόνια. Έχουμε πέσει με τα μούτρα... Έπειτα από λίγα χρόνια, θα ήθελα πολύ να κάνω ευέλικτα πρότζεκτ, με ένα ή δύο ακόμη άτομα και να παρουσιάζουμε τη δουλειά μας στην Αθήνα, σε δύσκολες περιοχές, και στην επαρχία. Θέλω να γίνω καλλιτέχνης του δρόμου!